

William Shakespeare:

HAMLET, prinsur av Danmark

Heðin Brú týddi, felagið Varðin gav út. 244 blaðs. 30 kr.

Fyri aðru ferð hefur Heðin Brú týtt stórverk eftir Shakespeare, fyrst »Harðveðrið« og nú »Hamlet«.

Tað er so nógv sagt og skriv-

að um livsverk Shakespeares, at her eru ikki áneyðir til at skoyta uppi, bert skal sigast, at Shakespeare nú á dögum er minni lísín og leiktur enn kan-

ska fólk flest vilja vera við. Men tá hann stendur sum mál-snillingurin fremsti, kann vera forvitnisligt at hoyra, hvussu Heðin Brú hevur ríkað mál

okkara frá hesum stórskaldi, og seta vit tí her petti úr »Hamlet«, III. parti, I. petti í frum-málinum, donsku týðing Østerbergs og í týðingini hjá Heðini

T. A. D.

Brú, meðan vit takka honum fyrj valaverk:

Hamlet: To be or not to be - that is the question: -
Whether 'tis nobler in the mind to suffer
The slings and arrows of outrageous fortune,
Or to take arms against a sea of troubles,
And by opposing end them? - To die, - to sleep, -
No more; and by the sleep to say we end
The heart-ache and the thousand natural
shocks
that flesh is heir to: 'tis a consummation
Devoutly to be wished. To die, - to sleep, -
To sleep! perchance to dream: - ay, there's
The rub;
For in that sleep of death what dreams may
come,
When we have shuffled off this mortal coil,
Must give us pause: there's the respect
That makes calamity of so long life;
For who would bear the whips and scorns of time,
The oppressors wrong, the proud mans contumely,
The pangs of despis'd love, the law's delay,
The insolence of office, and the spurns
That patient merit of the unworthy takes,
When he himself might his quietus make
with a bare bodkin? Who would fardels bear,
To grunt and sweat under a weary life,
But that the dread of something after death, -
The undiscover'd country, from whose bourn
No traveller returns, - puzzles the will,
And makes us rather bear those ills we have
Than fly to others that we know not of?
Thus conscience does make cowards of us all;
And thus the native hue of resolution
Is sicklied o'er with the pale cast of thought;
And enterprises of great pith and moment,
With this regard, their currents turn awry,
and lose the name of action. -

Det er
et spørgsmål om at være eller ikke,
om det er ædlest sindelag at døje
hadsk modgangs pileskud og stenkast - eller
at fatte våbnet mod et hav af plager,
og trodsigt ende dem: At dø - at sove,
kun det; og håbe på, at søvnen ender
den hjerteve, de tusind rystelser,
som kødet fik til arv; det er en udgang,
vi måtte bede om. - At dø; at sove -
sove - og drømme vel? Ja, der er knuden!
Thi hvad for drømme dødens søvn kan
bringe,
når vi har smøget livets virvar af, -
det må vi tøve ved. Dér er den tanke,
som sikrer jammeren så langt et liv.
Thi hvem gad bære tidens snert og hån,
voldsmandens overgreb, den stoltes spot,
ugengældt elskovs kvaler, rettens nolen,
øvrighedshovmod og de spark, som rettes
af slyngler imod stille hædersmænd,
når han med en stump knivspids kunne ridse,
sit opgor selv? Hvem ville bære byrder
med sved og stønnen i et trælsomt liv,
hvis ikke frygt for noget efter døden,
det gædeland, hvis grænser ingen vandrør
er vendt tilbage fra, forvirred viljen,
og at vi heller døjer nuets plager
end flyr til andre, som vi ej ved om? -
Sådan gør skruplerne enhver til kryster,
og handlekraftens sunde farve bleges
af eftertankens skrante blodløshed,
og høje mål og store planer bøjer
for dette hensyn deres løb til siden
og mister navn af dåd. -

Spurnin er um, at vera ella ei,
um tað er hugdjarvast at tola alt
av meinmíklari lagnu, skot og kast,
ella á neyð og pinslu bera vápn,
í stríði enda alt? - At doyggja - sova.
So ikki meir, og vita burturav,
at deyðin kóvir alla hjartasut,
øll sinnisbæk, tey tusund livsins mein,
sum eru holdsins kor. - tað okkum er
ein náð, at biðja stillan um - at doyggja.
At sova, sova, kanska droyma við?
Men hygg! Har bágin er! - í deyðanum, -
hvat fyrj dreymar munnu koma har,
tá heimsins tungu pløgg vit kasta av?
Her stóðga vit! Tað henda hugsan er,
sum vissar neyðini so langt eitt liv.
Tí hvør gat borið livsins tyngd og trýst,
av væsalingum hat og stórmans háð,
vónleysar ástarsorgir, rettar-drál,
fyrisketis hugmód og tey álöp,
tann trúgvj slitarin av drumbum fær. -
Um rokniskapurin kann gerast upp
við knivinum; hvør vil so knugga meir
við sveittabroti undir dagsins tyngd,
um ei vit reddust eitthvørt handan grøv. -
bak markið til tað gátufora land,
har ei spyrst aftur frá - sum hugan bant,
og beyð, vit heldur bera pinslur her,
enn leita tær, vit vita einki um.
Soleiðis hugin okkum ger til him,
Og viljans bálaureldar kólna út
av ráðagerð okkara, sum slökkir aft.
Og stórbær ætlan, hægsta endamála
av hesum ávum vinnur ikki fram,
men missir stórverksheitið. -

Kina um Sovjetsamveldið

Hvat heldur Kina um Sovjetsamveldið? Her eru tvey svar at gera. Tað er dómurin sæð út frá einum sjónarmiði av tí at ein er kinesarir og hin av tí ein er Mao-kommunistur.

Kinesarar hava ongantið virt Sovjetsamveldið sum vinarland - tvorturimóti. Í langar tíðir hava kinesarar lagt allan dentin á at vart markið móti Sovjetsamveldinum so gott sum gjørligt, so at teir »álops-sinnaða barbararnir« ikki kundu koma inn í landið. Hetta hevur verið stóðan heilt upp til okkara dagar, soleiðis at teir ongantið hava hildið at tað hevur verið neyðugt við nokrum herskipafloata.

Henda siðvanda stóða kinesara, hevur verið hin sama tá talan hevur verið um hini londini, eins og hjá europearum tá talan er um onnur fólkaslog, sum ikki verða hildin at vera komin so langt áleiðis ment-unnarliga.

Einasti munurin var, at teir hvitu barbararnir vóru teir mest vandamiklu. Her var meint við onglendingar, fransar og týskarar sum komu eyst-anifrá og gjørdu nógv um seg, sum t. d. opiumskriggið, og

russararnir sum komu vestan-ifrá og tóku okir burturav kinesiskum landaøki.

Krustjov var, sum sovjetiskur leiðari, nógv ávirkaður av ekspertum og ráðgevarum. Hann var greiður yvir, at tað galt hjá Sovjetsamveldinum at gerast annað av teim sterku londunum í eini atómtíð. Hann mælti til friðarlaga samveru millum Sovjetsamveldið og kapitalistaland, helst av teirri orsøk, at hann helt eina heims-

kollvelting enda í einum heimsbardaga.

Kinesarar funnstu nógv at hesum: Russarar vóru nú komin í betur fyrj figgjarglaga, og livifóturin var hækkaður, og fóru teir tí í part við kapitalistaland fyrj at knúsa tey minni mentu londini.

Hesi sjónarmið komu týðuliga fram á stóra kommunistafundinum í ár, hóast Kina ikki var við á fundinum.

Kina var nú í teirri stóðu at

teir siggja Sovjetsamveldið sum tað landið sum hevur tíkið stórar partar frá Kina - (í zartíðini) - og sum ikki bert helt fast við hesi landaøki, men royndi at mága enn meiri av Kina, fyrj at leika lutin sum stórveldi yvir fyrj Kina.

Einki er at ívast í, at tað ikki kom kinesarum dátt við tá russar tóku alla útviklingshjálpi aftur fyrj eina tíð. Hetta var tó bert ætlað sum eitt mótmæli yvir styttri tíðarskeið, men tá kinesarar litið batnaðu - í sovjetiskum eygum - fingur teir ikki hjálpin aftur. Av hesum var Kina fyrj stórum tap-um.

Sovjetsamveldið um Kina

Hvat Sovjetsamveldið heldur um Kina hevur helst sina orsøk í maktpolitikkinum. Men tann maktpolitikkur sum her er talan um, er ikki hvørjð hevur mest at siga í Asia. Siðvandar russiskur ótti um at kinesarar skuldu koma inn eyst-anifrá, har litið fólk var og nýta hetta ókið sum sitt egna, er ein orsøkin. Her søu russar tó ein glotta í tá kommunistar-nir landnomu tey stóru okir sum zarnarnir tóku á sinni. Russar lótu Kina fírling landslutin. Mao-kommunistar

spentu bein fyrj russisku ætlan-num um friðarlaga samveru við vestanland, gjørdi Krustjov sina miseyðnaðu revsing móti Kina. Hann tók alla útviklingshjálpi aftur. Henda sum hjálpi til serfrøðingar.

Sum sagt miseyðnaðist henda revsing, og var ein av orsøkunum til, at Krustjov fór frá, sjálvt um vinarlagið til Peking ikki gjørdist betur av teirri orsøk.

Krustjov royndi at revsing kinesarar, tí henda ætlan litað

um friðarlaga samveru var so nýggj, og tí ikki toldi ov nógvá móttóðu úr Sovjett, og hann helt hesa ætlan vera neyðuga í framtíðini.

Ikki er at dylja, at Sovjetsamveldið vil hava eftirlit við Kina. Hetta er tó ikki bert fyrj at kenna seg tryggja á markinum eystanfyri, men eisini vónin, at koma í ta stóðu, at gerast ideologisk talsmaðurin fyrj allan kommunistiska heim-in.

Nikita Khrushchev - sum stridd íst fyrj ætlanum um friðarlaga samveru, og var hetta eisini ein orsøkin til fall hansara.